

Η ζωή αλλιώς σε «Πέντε στάσεις»...

By Akos-life | April 16, 2020 | No Comments

Τείνω να καταλήξω ότι η περιπέτεια του κορωνοϊού, αν και έφερε τα πάνω κάτω στη ζωή και στην καθημερινότητά μας, μάς φιλοδώρησε με επαρκή χρόνο, ο οποίος με τη σειρά του, μας πρόσφερε, μία επί της ουσίας συνάντησή, με την πραγματική ζωή αλλά και με τον εαυτό μας.

Αυτή η συνάντηση πολλές φορές επιτεύχθηκε και μέσα από τον κόσμο που με μαστοριά γνωρίζει να γεννά η πένα βραβευμένων συγγραφέων, όπως ο Μάκης Τσίτας. Οι «Πέντε στάσεις» του, το νέο του «παιδί» έφτασε στα χέρια μου και μου χάρισε ένα απολαυστικό ταξίδι στη ζωή μίας γυναίκας της «διπλανής πόρτας» αλλά με δύναμη ψυχής που σε καθηλώνει.

Για την «Τασούλα» του Μάκη Τσίτα, η λέξη αδιέξοδο είναι άγνωστη, αν και ο δρόμος της είναι στρωμένος με βάλτους και αγκάθια. Δεν κλείνει ραντεβού με τον ψυχολόγο για να συζητήσει τ' αδιέξοδά της, ούτε καταφεύγει σε ηρεμιστικά και λοιπούς τεχνητούς παραδείσους που γέννησε η κοινωνία μας, για όσους δεν αντέχουν ν' αντικρίζουν τον εαυτό τους στον καθρέφτη!

Με πλήρη επίγνωση των επιλογών της και χωρίς να μεμφιμοιρεί, πιάνει τη ζωή από τα μαλλιά και προχωρά. Επιλέγει τη δράση από την απραξία και την αυτολύπηση. Δεν είναι ηττοπαθής, κι ας της στέρησε η λάθος επιλογή συντρόφου, το περιθώριο ν' «ανθίσει» προσωπικά και επαγγελματικά. Ίσως, κάποιος θα μιλούσαν για μια «χαμένη ζωή», μέσα στα πρέπει και στους συμβιβασμούς. Πώς θα μπορούσε όμως να είναι «χαμένη» μία ζωή που έχει στόχο και παράγει αποτέλεσμα; Τα δύο υπέροχα παιδιά που μεγάλωσε, τραβούν το δρόμο τους, με τα όπλα που εκείνη φρόντισε να τους δώσει: και δέχεται με γενναιότητα την επιλογή τους να ζήσουν μακριά της, στη βόρεια Ευρώπη. Της αρκεί ότι είναι καλά.

Οι «Πέντε στάσεις» της ζωής της ηρωίδας του Μάκη Τσίτα, είναι πιο πλούσιες συναισθηματικά από τη ζωή πολλών: οι λέξεις «ηθική» και «χρέος» αποκτούν στο παράδειγμά της, τη διάσταση που τους αξίζει. Γιατί έχει πετύχει την εσωτερική της ολοκλήρωση, κι ας μην ταξίδεψε, ας μην διάβασε, ας μην έκανε γιόγκα και διαλογισμό: πώς αλλιώς θα επέλεγε να φροντίσει την ώρα του τέλους, έναν ανάληπτο και άπιστο πρώην σύζυγο, ο οποίος στάθηκε βάνουσος σύντροφος και κακός πατέρας; Αναμφίβολα, ανάμεσα στα τρόπαια της ζωής της Τασούλας είναι και η αρετή της συγχώρεσης.

Ο Μάκης Τσίτας, αποδεικνύει και με αυτό το βιβλίο του ότι ξέρει να εισχωρεί στην ψυχή των λαϊκών ηρώων και να την ανοίγει σαν εκατόφυλλο τριαντάφυλλο! Μας χάρισε μία ηρωίδα που η ζωή της δίνει τροφή για σκέψη. Η γραφή του απλή και ευθύβολη, μιλά σε πρώτο πρόσωπο για μια πορεία ανηφορική, έχοντας εξ' αρχής πάρει διαζύγιο με τον μελοδραματισμό: δεν χρειάζεται να εκβιάσει το συναίσθημα γιατί είναι διαρκώς στιβαρά παρόν.

Η Τασούλα θα μπορούσε να είναι η μητέρα μας, η θεία μας, η γειτόνισσα που συμπαθούμε αλλά δεν μάς δόθηκε η ευκαιρία να πούμε δυο κουβέντες παραπάνω. Μία γυναίκα της επαρχίας που φέρει αγόγγυστα τον Σταυρό του καθήκοντος και μάς καλεί να δανειστούμε στοιχεία από τον χαρακτήρα της. Η ζωή ανθίζει και στην πιο ταπεινή σχισμάδα...

Αδημονώ να παρακολουθήσω στη σκηνή του θεάτρου τις «Πέντε στάσεις» του Μάκη Τσίτα. Ούτως ή άλλως, το ελληνικό θέατρο συνοδοιπορεί σταθερά με την ηθογραφία. Μέχρι τότε, σας συστήνω το βιβλίο ανεπιφύλακτα!